

писмо на господаря си до неговъ близъкъ. Такива писма той често носѣлъ. Но негърътъ тоя пжтъ тръгналъ нѣкакъ си безъ желание — не му се вървѣло бързо, и колчемъ срещнѣлъ другари, разговарялъ съ тѣхъ, за да мине време. Но като срещнѣлъ другари и трѣбвало да разговаря съ тѣхъ, той винаги поставялъ писмото подъ камъкъ, за да не види и чува, какво прави и да обади по-късно на господаря му.

Приведохме тия два примѣра, а такива има много, за да покажемъ, какъ днешниятъ дивакъ нѣма никаква представа за това, че хората могатъ да си предаватъ мислитѣ чрезъ писмеността — едно изкуство, отъ което той стои много далечъ.

Но има случаи, отъ които се вижда, че нѣкои диваци сж дошли до мисълта да предаватъ мисълта си по единъ особенъ начинъ — една по-близка стѣпка къмъ откритие на писмеността.

Въ науката се привежда следниятъ примѣръ. Единъ американски индианецъ написалъ едно заявление до председателя на Съединенитѣ държави. Но преди да видимъ, какъ го е написалъ и какво съдържание има заявлението, ще трѣбва да забележимъ, че отдѣлнитѣ индиански племена носятъ имената на разни животни. Едни носятъ името жеравъ, други — мечка, трети — вълкъ, куче, морско куче (тюленъ) и пр. и пр.

Въпросниятъ индианецъ взелъ една кора отъ дърво и нарисувалъ върху нея единъ жеравъ, който върви най-напредъ. (Обр. 1). Следъ жерава се подреждатъ три куници (бѣлки), означени съ цифритѣ 2, 3 и 4 въ сжщия образъ. По-нататкъ е нарисувана една мечка (5), едно морско куче или тюленъ (6), единъ човѣкъ (7). Всички тия образи представятъ имената на нѣколко племена. Отъ очитѣ на жерава излизатъ линии, които водятъ къмъ очитѣ на останалитѣ животни. Сърдцето на жерава сжщо е съединено съ сърдцата на останалитѣ. Най-после отъ окото на жерава излиза линия,